

Priženite konjiča mi!

Priženite konjiča mi,
naj belec je, naj vran,
samo da z uzdo dobro je
in s sedlom osedlan!

Ah, kje mladost si moja, kje?
za lesom, za goró?
Li skriva mojim te očem
široko morje to?

V daljave brzo moj konjič —
črez gaj, poljé in gozd
in če za morje tudi — hej! —
ugrabiva mladost!

Mladost, ah, solnčni žarki nje
kako blesté, goré!
Po njih napoju žeja me,
vzdrihlava mi srce . . .

*A padel truden je po tleh
konjič moj osedlan,
in po cvetočih mladih dneh
vzdihujem zdaj bolan!*

Fran Žgur.

O dveh angelih in dveh zvezdicah.

Spisal Ivan V.

In vselej, kadar je zadremala mamica, je prihitel k Liziki angel varuh. Prihitel je na velikih srebrnih perutih, ki so žvenketale, in ves snežnobel in krasen je bil, in lase je imel solnčno-zlate. Nikdar pa ni zabil vzeti s sabo zvezdice, ki je bila Lizikina.

Zjutraj zgodaj, ko so si vsi angelčki lepo umili glavico in ročice v solnčnih žarkih, si očesali zlate laske, voščili »dobro jutro« ljubemu Bogu in mu lepo po vrsti poljubili zlato roko — se je prithotapila Lizikina zvezdica k njenemu angelu, ga proseče pogledala s svojim očescem in mu tiho zašepetala:

»Ljubi bratec angelček, vzemi me s sabo k Liziki; imam jo tako rada!«

In ker je imela zvezdica tako lepe modre oči, ji angel ni mogel odreči prošnje. Splavala mu je nad glavo; zažvenketala so srebrna krila, in odhitela sta na zemljo — k Liziki.

Lizika je bila mamičina, in mamica je pravila vedno, da je njena hčerka najlepše dete na svetu. Pa je bila tudi res lepa naša Lizika! In da ste jo videli, kako je bila krasna, kadar je spančkala v lepo rezljani zibelki in sanjala — rožasta usteca na smeh — o svojih punčkah, o oni, ki ima zeleno krilce in velike črne oči, tako smešne, da se jim mora vedno smejati,

pa o oni, ki zna celo spančkati, pa o kuštravem backu, ki pravi »me-e«, in o kraguljčkih — o, kako lepa je bila tedaj Lizika — lepa, lepa, niti Sneguljčica ni bila tako krasna, kaj še Pepelčica!

Ah, in da bi videli, koliko poljubčkov je vselej dobila, kadar sta jo posetila angel in zvezdica — in da ste čuli vse krasne bajke, ki jih je znal angel tako mično pripovedovati!

Da bi videla in čula mamica! A vselej, kadar se je zbudila, ni bilo ne angela ne zvezdice več.

Srečna je bila, presrečna Lizika. Imela je vsega v izobilju. Krasno zibelko, svilnate pernice, mehke blazinice, igračic in slaščic, kolikor si je le poželego njeno srčece — in najboljšo mamico na svetu je imela.

Da, in enkrat postane krasna, bogata, imenitna gospa. Vozila se bo v kočiji, in gradovi bodo njena last, pa vse jo bo čislalo, vsi se ji bodo klanjali in vsi bodo kazali nanjo:

»Glejte, kako je srečna!«

* * *

Pred tremi leti sem se vračal od polnočnice — od polnočnice v velikem svetovnem mestu. Mraz me je stresal, da sem šklepetal z zobmi in hitreje ubiral korake. Vsak trenutek je zaškripala pod nogami zmrzla mlakuža.

V gručah, posamezno, zdaj daljših, zdaj krajših presledkih so hiteli mimo mene zapoznjenci, zaviti v dolge suknje, telesa sklonjena globoko naprej, kakor da vrtajo v ledeni polnočni zrak.

Tam izza vogla je šinila drobna, nizka postavica, vsa zavita v cunje.

Oči so ji bile zaspane, motne in krvave, ličeca globoke sence; krilce pa je bilo raztrgano in umazano . . . In krčevito je stiskala v oledenelih ročicah zadnje iztiske večernega časopisa. Zaman jih je ponujala s hripavim, zamrlim glasom mimohitečim — zaman moledovala in prosila . . . Na ličecu, na mraza drhtečem ličecu pa ji je oledenevala solza.

»Kupite, kupite, kupite! . . .« O, kako hripav je bil ta glas! — In mene je zaskelilo kakor nenadna, strupena rana — in zgrozil sem se — kakor da čujem glas umirajočega.

V dalji se je izgubljal njen hripavi, proseči glas . . .

Ali nimaš, ubožica, tudi ti angela varuha — in kje je tvoja zvezdica? . . . Ali hodi tvoj angel tudi raztrgan, in tvoja zvezdica je tudi tako blede? . . .

* * *

Angela bi ji radi vzeli hudobni ljudje. Zvezdica pa se je iz žalosti utrnila in vtonila v morju . . .

In če gledate na nočnem nebu svetle zvezdice in pozdravljate vsak svojo, iščete zaman njene, ki je imela tako hripav glasek.

Lizikina zvezdica pa sveti še danes, in krasna je in tako velika.

